

Arrest

nr. 164 388 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 17 oktober 2008 België binnen en vraagt op 20 oktober 2008 asiel aan. Op 3 november 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 41 018 van 29 maart 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 12 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 1 september 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.3. Op 26 oktober 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3.1. Op 13 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 88 818 van 3 oktober 2012 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 15 oktober 2012 wordt de in punt 1.3. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt aan de verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 101 368 van 22 april 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.3.3. Op 24 juli 2013 wordt de in punt 1.3. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt de verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 163 151 van 29 februari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4. Op 6 mei 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 164 383 van 18 maart 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.5. Op 6 mei 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd heden op heterdaad betrappt op winkeldiefstal door de politie van Neteland. PV.TU.12.L7.003023/2015. Bovendien kreeg zij reeds op 19/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waaraan zij geen gevolg gegeven heeft. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd heden op heterdaad betrappt op winkeldiefstal door de politie van Neteland.

PV.TU.12.L7.003023/2015. Bovendien werd reeds op 09/09/2013 een PV voor winkeldiefstal ten hare laste opgesteld. PV.TU. 12.L1.015266/2013 van de politie van Turnhout. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 28/07/2008, dewelke negatief afgesloten werd aan de hand van bijlage 13 quinquies d.d. 05/10/2011. Op 12/11/2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 in. Deze werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 01/09/2011 en aan betrokkene betekend op 14/09/2011. Op 26/10/2011 diende zij opnieuw een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980. Ook deze werd definitief ontvankelijk doch ongegrond verklaard bij beslissing van 24/07/2013 en haar samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19/09/2013, waaraan zij geen gevolg gegeven heeft. Deze beslissing betekent dan ook geen inbreuk op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om

*terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan Het feit dat betrokkene een familie heeft in België niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Om deze redenen wordt haar een inreisverbod van DRIE jaar opgelegd.
(...)"*

2. Over de gevolgen van het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad

Bij arrest nr. 164 383 van 18 maart 2015 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 6 mei 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: "*(d)e beslissing tot verwijdering van 06/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod*".

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In casu ging het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2015 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had vastgesteld dat aan de verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2015, dat gepaard ging met het bestreden inreisverbod, werd vernietigd bij arrest nr. 164 383 van 18 maart 2016, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid is het aangewezen om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze beslissing destijds al dan niet rechtsgeldig werd opgelegd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekster aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN